

ΚΛΑΙΡΗ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΜΗΝ

ΤΟ

ΔΙΑΒΑΣΕΙΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μην το διαβάσεις**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κλαίρη Θεοδώρου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Κλαίρη Θεοδώρου, 2026
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Adobe Stock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2026

ISBN 978-618-01-6436-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Δακτύλιος Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | *Since 1979*

Έδρα: Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο: Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 | Τηλ.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

**ΚΛΑΙΡΗ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ**

**ΜΗΝ
ΤΟ
ΔΙΑΒΑΣΕΙΣ**

Πρόλογος

Πέλβορμ, νησιά Βόρειας Φρισίας, Γερμανία

Πέμπτη 8 Σεπτεμβρίου 2022

Ενα καρύδι, ένα όχι και τόσο καλά ξυσμένο μολύβι, ένα κόκαλο από μπουτί κοτόπουλου δαγκωμένο στη μία άκρη, μια παλιά, βρόμικη, χιλιοχρησιμοποιημένη σφουγγαρίστρα και μία σελίδα χαρτί, κομμένη προσεκτικά από ένα βιβλίο που υπήρχε ανέκαθεν στη βιβλιοθήκη χωρίς να έχει όμως ποτέ κανείς διαβάσει: *Το εμβατήριο του Ραντέτσου* του Joseph Roth.

Τα κοιτάξεις προσεκτικά, έτσι όπως τα έχεις παρατάξει πάνω στο γραφείο, χωρίς να ξέρεις ποιο θα χρησιμοποιήσεις πρώτο. Όχι πως αλλάζει κάτι η σειρά. Όλοι θα πάρουν αυτό που τους αξίζει. Άμεσα. Σύντομα. Πολύ σύντομα. Και αυτά τα αντικείμενα αποτελούν το μέσο για την επίτευξη του στόχου. Δεν είναι τυχαία επιλεγμένα. Κάθε άλλο. Όπως δεν είναι τυχαίος και ο τρόπος με τον οποίο τα έχεις ήδη ταιριάζει με τα πρόσωπα στα οποία αντιστοιχούν ή η σκηνοθεσία που σκοπεύεις να ακολουθήσεις –ναι, περι σκηνοθεσίας πρόκειται– και αυτή η σκέψη, από μόνη της, κυφορεί μια αίσθηση άγριας, ανόθευτης χαράς. Και γαλήνης.

Μαύρα σύννεφα έχουν μαζευτεί έξω από το παράθυρο της σοφίτας και η «βάντα»*, όπως αποκαλούν οι ντόπιοι τον αμ-

---

* Η λέξη “wada” προέρχεται από την παλαιά φριδική γλώσσα και σημαίνει «βαδιστικός, ρηχός, αβαθής».

μώδη και λασπώδη βιότοπο που τους περικλείει, είναι έτοιμη να πλημμυρίσει για δεύτερη φορά μέσα σ' αυτό το εικοσιτετράωρο. Όπως κάθε μέρα. Για έξι ώρες το νερό αποτραβιέται, αφήνοντας πίσω του τον λασπώδη βυθό και τον μικρόκοσμό του, και στη συνέχεια επιστρέφει, καλύπτοντας για τις επόμενες έξι ώρες τα πάντα σαν ένας υδάτινος Σίσυφος καταδικασμένος να μην εγκαταλείπει ποτέ. Αφήνεις το βλέμμα σου να παρακολουθήσει για λίγο τον ταχυδρόμο –ξυπόλυτος χειμώνα καλοκαίρι– που επιστρέφει τώρα βιαστικός αφήνοντας τη λιγοστή αλληλογραφία στο Χάλιχ Ζίντεροογκ, ενώ το νερό φαίνεται να τον ακολουθεί καταπόδας. Σε λιγότερο από μιάμιση ώρα το μάτι θα αντικρίζει μονάχα θάλασσα και αυτό ακριβώς περιμένεις κι εσύ. Αυτή την ώρα έχεις επιλέξει για να ξεκινήσεις. Όχι τόσο για να τους εγκλωβίσεις –εγκλωβισμένοι ήταν ούτως ή άλλως ανέκαθεν σε αυτόν τον σκατότοπο των ούτε σαράντα τετραγωνικών χιλιομέτρων και των μόλις χιλίων διακοσίων κατοίκων– αλλά για να τους εξαγνίσεις κατά μία έννοια, αν θα μπορούσε φυσικά να είναι ποτέ επικτό κάτι τέτοιο. Είχες διαβάσει πριν από καιρό για την κάθαρση στις αρχαιοελληνικές τραγωδίες, δεν ευελπιστείς όμως ότι αυτή είναι δυνατόν να τους αφορά. Όλους τους. Όλους σας. Όπως όμως η παλίρροια καλύπτει ολότελα τη λάσπη, έτσι ελπίζεις πως θα «πνίξει» τώρα και τον δικό σας βούρκο, και μάλιστα όχι μονάχα για έξι ώρες. Για πάντα.

Πιάνεις το καρύδι, το σηκώνεις κόντρα στο γκριζωπό, θλιβερό φως που μπαίνει από το μικρό παράθυρο στο δωμάτιο και το παρατηρείς προσεκτικά. Με αυτό θα ξεκινήσεις. Και με το πρώτο όνομα που έχεις γραμμένο στη λίστα, το όνομα που θα διαγράψεις σε λίγο με αυτό το κακοξυσμένο μολύβι που, όπως όλα δείχνουν, θα χρησιμοποιήσεις τελευταίο. Ή μάλλον

προτελευταίο. Διπλώνεις τη σελίδα και τη βάζεις προσεκτικά στην τσέπη σου. Θα τη χρησιμοποιήσεις, το δίχως άλλο, η δική της σημασία όμως αυτή τη φορά θα είναι συμβολική.

Θα μειωθεί κι άλλο ο αριθμός του ντόπιου πληθυσμού, σκέφτεσαι και χαμογελάς. Αρκετά μάλιστα αν κρίνει κανείς ποσοστιαία. Δεν έχει σημασία. Το δημογραφικό άλλωστε αυτού του τόπου δε συγκαταλέγεται στα προβλήματα που έχουν προκαλέσει αντίδραση. Δική σου αντίδραση. Υπάρχουν πολύ πιο σημαντικά, τρομακτικά, νοσηρά, παρανοϊκά θέματα που καλείσαι για άλλη μια φορά να αντιμετωπίσεις και αυτό ακριβώς σκοπεύεις να κάνει.

Διότι η γλοιώδης «λάσπη» αυτού του σπιτιού θα χαθεί για πάντα. Θαμμένη σε έναν υγρό τάφο. Όχι από νερό. Από αίμα.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η αρχή

*Δεν είμαι αυτό που μου συνέβη.
Είμαι αυτό που επέλεξα να γίνω.*

Καρλ Γκούσταβ Γιουνγκ

Μόναχο

Δευτέρα 10 Οκτωβρίου 2022

Δεν ήταν λίγα αυτά που είχαν αλλάξει στη ζωή του επιθεωρητή Ρούπερτ Κίλερ τους τελευταίους μήνες και σίγουρα μόνο ασήμαντα δεν μπορούσαν να χαρακτηριστούν, υπήρχαν όμως κι εκείνα που είχαν παραμείνει σταθερά, όμοια και अपαράλλαχτα. Εξακολουθούσε να είναι ένας από τους πιο γνωστούς επικεφαλής επιθεωρητές στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών στη Βαυαρική Αστυνομία του Μονάχου, δεν είχε παραιτηθεί εντέλει από τη θέση του, όπως είχε αποφασίσει λίγους μήνες νωρίτερα, και ο λόγος γι' αυτό δεν ήταν σε καμία περίπτωση πως τελευταία στιγμή είχε λιγοψυχήσει. Αγαπούσε τη δουλειά του πολύ, ήταν αυτή που του έδινε ζωή όταν όλα τ' άλλα είχαν χαθεί, ήταν όμως έτοιμος να αποσυρθεί χωρίς δεύτερη σκέψη όταν συνειδητοποίησε πως η κατάσταση της υγείας του, αυτή που τόσα χρόνια κρατούσε κρυφή από τους πάντες στην υπηρεσία, μπορούσε πλέον να θέσει σε κίνδυνο όχι μόνο την έκβαση των πολύ σημαντικών υποθέσεων που αναλάμβανε, αλλά και τη σωματική ακεραιότητα των συνεργατών του και γενικότερα των ανθρώπων που είχε κοντά του. Για τον ίδιο δεν τον ένοιαζε και τόσο...

Να όμως που τα δεδομένα είχαν πλέον με κάποιον περίεργο, ανεξήγητο κατά μία έννοια τρόπο αλλάξει, και αυτός αναρωτιόταν αν επρόκειτο για μια προσωρινή ύφεση, μια σύντο-

μη νηνεμία πριν η καταιγίδα επιστρέψει σε μορφή τσουνάμι σαρώνοντας τα πάντα στο πέραςμά της. Πολύ πιθανό ήταν κάτι τέτοιο. Είχε διαβάσει ωστόσο πρόσφατες έρευνες που μαρτυρούσαν την αντιστροφή των συμπτωμάτων σε κάποιους –λίγους– ασθενείς, οι οποίοι όμως είχαν αλλάξει εντελώς τις συνήθειές τους, υιοθετώντας έναν πολύ πιο υγιεινό τρόπο ζωής που καμία σχέση δεν είχε με την καθημερινότητα του ίδιου. Δεν είχε βέβαια νόημα να σπαζοκεφαλιάζει γι' αυτό· στο συγκεκριμένο συμπέρασμα είχε καταλήξει ήδη από τις πρώτες μέρες που είχε παρατηρήσει τη μεγάλη αυτή αλλαγή. Η παχιά σαν αφρός ομίχλη που γέμιζε όλο και πιο συχνά το μυαλό του νεκρώνοντας κάθε σκέψη και κάθε πρόσφατη ανάμνηση έδειχνε ξαφνικά να έχει διαλυθεί, αφήνοντας πίσω ένα και μόνο κατάλοιπο, σοβαρό και απροσπέλαστο, όχι όμως τόσο που να δυσχεραίνει πλέον τη λειτουργικότητά του στην καθημερινότητα: ένα κενό σχεδόν τριών εβδομάδων, όσες δηλαδή είχε περάσει ο Κίλερ τον περασμένο Φεβρουάριο στην Αθήνα. Είκοσι δύο ημέρες από τις οποίες δεν μπορούσε να θυμηθεί τίποτα παραπάνω από κάποιες σκόρπιες σκηχές, που αναδύονταν ξαφνικά στο μυαλό του σαν φλασιές για να χαθούν και πάλι λίγα δευτερόλεπτα αργότερα. Ήταν σαν οι σύντομες αλλά έντονες κρίσεις που του προκαλούσε το νεανικό Αλτσχάιμερ με το οποίο είχε διαγνωστεί λίγα χρόνια νωρίτερα να είχαν αποφασίσει να συσσωρευτούν εντός αυτών των τριών εβδομάδων, να λιμνάσουν κατά κάποιον τρόπο εκεί, αφήνοντάς του στη συνέχεια το ελεύθερο να συνεχίσει με καθαρό μυαλό ωστόσο ίσως αυτές επέστρεφαν δριμύτερες. Δεν τον ένοιαζε. Ήταν διατεθειμένος να καλοδεχτεί αυτή την περίοδο χάριτος, όσο σύντομη κι αν ήταν· είχε άλλωστε λόγους πλέον να θέλει να το κάνει.

Είχε καταφέρει να αποκαταστήσει τη σχέση του με τη Ζαμπίνε, την κόρη του, που δεν του μιλούσε για χρόνια, και παράλληλα ήξερε πως πλέον εκείνη δεν κινδύνευε από τίποτα και από κανέναν. Δεν μπορούσε να της το πει, ούτε να τη βοηθήσει να απαλλαγεί από τους εφιάλτες της, δυστυχώς, αφού εκείνη δεν έπρεπε ποτέ να μάθει τι είχε κάνει. Και μπορεί ο ίδιος να μη θυμόταν καθαρά το πώς, το πού, και το πότε –ασφαλώς σε κάποια φάση κατά την παραμονή του στην Αθήνα–, ήταν σίγουρος όμως πως ο Στέφαν Λιντς, ο πρώην συνεργάτης και γαμπρός του και η προσωπική του νέμεση παράλληλα, ήταν πλέον νεκρός. Για τα καλά αυτή τη φορά. Είχε φροντίσει ο ίδιος επ’ αυτού, και όλες οι εικόνες που άστραφταν ξαφνικά μέσα του για να φωτίσουν μια πολύ σκοτεινή μνήμη αφορούσαν ακριβώς αυτό: τον θάνατο του Στέφαν Λιντς. Ή, πιο σωστά, τη δολοφονία του. Για την οποία εκείνος, ο Ρούπερτ Κίλερ, ο αδέκαστος αστυνομικός, δεν ένιωθε την παραμικρή ενοχή. Μάλιστα θεωρούσε πως μέσα από αυτή την πράξη του είχε επέλθει και πάλι η ισορροπία στο σύμπαν, στο δικό του σύμπαν τουλάχιστον. Η κατάρα της απώλειας της βραχυπρόθεσμης μνήμης του είχε εξαλειφθεί, σαν να ήθελε κάποιος να τον ανταμείψει, σαν να...

Ένωσε το τατουάζ που είχε χτυπημένο στο αριστερό του πλευρό να παίρνει φωτιά και ασυναίσθητα το έτριψε με τα ακροδάχτυλά του, εξακολουθώντας να κοιτάζει το ταβάνι μέσα στο σκοτεινό υπνοδωμάτιό του.

«Ὅς ἀποδίδωσι κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, οὐ κινηθήσεται κακὰ ἐκ τοῦ οἴκου αὐτοῦ», ψέλλισε. Εκείνος ο οποίος ανταποδίδει κακά αντί αγαθών και ευεργεσιών που έλαβε θα βρίσκεται πάντοτε υπό το κράτος θλίψεων, διότι τα κακά και η Θεία Τιμωρία δε θα απομακρυνθούν από τον οίκον του, μετέφρασε πιο

ελεύθερα από μέσα του τον στίχο που είχε επιλέξει από το *Παροιμιαί Σολομώντος* ένα από τα βιβλία που περιλαμβάνονται στην Παλαιά Διαθήκη.

Αναστέναξε κουρασμένα και σηκώθηκε από το κρεβάτι προσπαθώντας να μην ξυπνήσει τη Λούπε, το σοκολατί λαμπραντόρ του που κοιμόταν ήρεμα δίπλα του. Δεν είχε ανταποδώσει κακά αντί αγαθών εκείνος, το αντίθετο είχε κάνει. Είχε καταδικάσει το μεγαλύτερο κακό στο πυρ το εξώτερον. Και τώρα δεχόταν ευεργεσία τρόπον τινά ως ανταπόδοση για την πράξη του αυτή, σωστά; *Ίσως και όχι...* σκέφτηκε ετοιμάζοντας τσάι –είχε κόψει πλέον τελείως τον καφέ– και ανάβοντας ένα από το αγαπημένα του τσιγάρα, ένα Marlboro Menthol, που κανονικά απέφευγε να καπνίζει μέσα στο σπίτι. Είχε ξαναρχίσει το κάπνισμα στο αεροδρόμιο, το βράδυ των γενεθλίων του που έφυγε άρον άρον για την Αθήνα, κι ας είχε κρατηθεί σχεδόν έναν χρόνο μακριά από την κακή αυτή συνήθεια. Το ρολόι στον τοίχο της κουζίνας έδειχνε 4:45 το πρωί. Και αυτός είχε περάσει άλλη μια νύχτα ξάγρυπνος. Μπορεί να μην τον βασάνιζαν πλέον τα τρομακτικά κενά μνήμης, τη θέση τους όμως είχε πάρει τώρα κάτι σχεδόν εξίσου τρομακτικό: η απύπνια. Η συνεχόμενη, μαρτυρική, επώδυνη αδυναμία του να κοιμηθεί.

Ένας άλλος στίχος ήρθε στο μυαλό του. Δεν ήταν αποτυπωμένος στο σώμα του, αυτό όμως μπορούσε εύκολα να αλλάξει. «*Ὅς δίκαιον κρίνει τὸν ἄδικον, ἄδικον δὲ τὸν δίκαιον, ἀκάθαρτος καὶ βδελυκτὸς παρὰ Θεῶν*». Δεν είχε κρίνει κανέναν άδικα, είχε όμως δικάσει και καταδικάσει. Αν αυτό λοιπόν τον μετέτρεπε σε ακάθαρτο, αποκρουστικό και μισητό ενώπιον της όποιας ανώτερης δύναμης –εδώ και δεκαετίες είχε πάψει ο ίδιος να πιστεύει στον Θεό–, τότε δεν μπορούσε να κάνει τί-

ποτα για να αποφύγει τις συνέπειες. Ευεργεσία ή τιμωρία, ποσώς τον ένοιαζε, αρκεί το κρίμα να βάραινε μονάχα τις δικές του πλάτες. Άκουσε το τηλέφωνό του να χτυπάει και το κοίταξε για λίγο σασιτισμένος. Η αϋπνία τού προκαλούσε όλο και πιο συχνά ένα είδος παραισθήσεων –λες και τον έπαιρνε ο ύπνος την ώρα που όλα γύρω του εξελίσσονταν και ο ίδιος αλληλεπιδρούσε κανονικά με το περιβάλλον του– γεννώντας του έτσι ήχους, εικόνες και αισθήσεις που αυτοαναιρούνταν και εξαφανίζονταν έπειτα από λίγο.

Το σήκωσε δευτερόλεπτα πριν περάσει η κλήση στον αυτόματο τηλεφωνητή. Και η φωνή της Ντανιέλα στην άλλη άκρη της γραμμής τον έκανε αμέσως να συνέλθει, σίγουρος πια πως το τηλεφώνημα αυτό ήταν πραγματικό. Θα περνούσε αρκετός καιρός ωσότου συνειδητοποιήσει πως στην προκειμένη περίπτωση θα ήταν χίλιες φορές καλύτερο να το είχε απλώς φανταστεί. Καλύτερο και λιγότερο επικίνδυνο.

Διότι τα κακά και η Θεία Τιμωρία δε σκόπευαν σε καμία περίπτωση να απομακρυνθούν. Ούτε από τον ίδιο ούτε από τον «οίκον» του.

-2-

«Πού ακριβώς είπες ότι βρέθηκε;» ρώτησε ο Κίλερ την Ντανιέλα, έχοντας ενεργοποιήσει –περισσότερο από συνήθεια παρά από ανάγκη πλέον– την καταγραφή στο κινητό του. Βρισκονταν ήδη στο γραφείο του, στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών του Polizeipräsidium στην Έστρασε, αγνοώντας την επιβλητική θέα στα χαρακτηριστικά καμπαναριά του καθεδρικού ναού της πόλης, της Φράουενκιρχε δηλαδή, γεγονός που δεν

οφειλόταν τόσο στη συνήθεια όσο στο ότι δεν ήταν ακόμα ούτε εφτά το πρωί καλά καλά.

«Περιφερόταν όλη τη μέρα χθες στα περιχώρα του Σρόμπενχαουζεν*. Οι κάτοικοι προσπάθησαν να της μιλήσουν, δε φαινόταν όμως να επικοινωνεί με το περιβάλλον. Έπειτα από κάποιες ώρες λοιπόν κάλεσαν ασθενοφόρο που τη μετέφερε στο νοσοκομείο. Και οι γιατροί στα Επείγοντα ειδοποίησαν με τη σειρά τους την τοπική αστυνομία».

«Και μετά κάλεσαν οι ντόπιοι αστυνομικοί εμάς», μουρμούρισε σκεπτικός ο Κίλερ.

«Ναι... Όπως πάντα, όταν εμπλέκεται ανθρωποκτονία στην επικράτειά μας», πρόσθεσε η Ντανιέλα.

Κοιτάχτηκαν για λίγο αμίλητοι με ένα ερωτηματικό να αιωρείται πάνω από τα κεφάλια τους. Αμφότεροι είχαν συνηθίσει να ξεκινούν τις υποθέσεις τους από το εκάστοτε θύμα. Στην προκειμένη περίπτωση όμως δεν υπήρχε κάτι τέτοιο. Για την ώρα τουλάχιστον. Εδώ ξεκινούσαν ανάποδα. Αν φυσικά υπήρχε όντως υπόθεση και δεν ήταν όλο αυτό μια παρεξήγηση ή τα λόγια ενός ψυχικά διαταραγμένου ατόμου. Διότι η γυναίκα που είχε βρεθεί αργά το βράδυ της προηγούμενης, σε άθλια ομολογουμένως κατάσταση, είχε πει μία και μόνο φράση πριν κλειστεί και πάλι στον εαυτό της. Κι αν ήθελε να ακριβολογεί κανείς, δεν την είχε πει, την είχε γράψει, καθώς, σύμφωνα με τις πρώτες εκτιμήσεις των διασωστών που είχαν φτάσει στο σημείο, εκείνη ήταν μάλλον μουγγή. Με τρεμάμενο, δυσνόητο, μπερδεμένο γραφικό χαρακτήρα είχε γράψει πάνω σε μια χαρτοπετσέτα, που είχε ζητήσει με νοήματα από τους νοσηλευτές της: «Σκότωσα την οικογένειά μου. Είναι όλοι τους νεκροί».

---

* Μικρή πόλη στη βόρεια Βαυαρία.

«Την πέρασαν από ψυχιατρική αξιολόγηση;» ρώτησε ο Κίλερ σπάζοντας τη σιωπή.

«Ναι, χωρίς αποτέλεσμα όμως. Από τη στιγμή της “ομολογίας” της και μετά, έχει πάψει να επικοινωνεί παρά τις προσπάθειες των γιατρών. Πάντως είχε αίματα πάνω της. Και αυτά τα αίματα δε φαίνονται να είναι δικά της, δε βρήκαν κάποιο τραύμα, καινούργιο τουλάχιστον. Υπάρχει όμως μια βαθιά ουλή στον λαιμό της, απομεινάρι κάποιου σχετικά παλιότερου τραυματισμού, στον οποίο ίσως και να οφείλεται η καταστροφή των φωνητικών της χορδών».

Ανανέωσε ο Κίλερ τη σελίδα που είχε ανοιχτεί στην οθόνη του υπολογιστή του, χωρίς όμως αποτέλεσμα και πάλι. Δεν υπήρχε καμία αναφορά για εύρεση θυμάτων, όχι μόνο στη Βαυαρία, αλλά και σε όλη τη χώρα. Και εδώ που τα λέμε, αν είχε δολοφονηθεί μια ολόκληρη οικογένεια, θα είχε βουίξει ο τόπος. Εκτός κι αν δεν είχαν βρεθεί ακόμα οι νεκροί, γεγονός που δεν ήταν εντελώς απίθανο.

«Πού την έχουν τώρα;» ρώτησε τρίβοντας κουρασμένα τους κροτάφους του. «Νομίζω ότι πρέπει να πάμε να...»

«Ζήτησα να τη φέρουν εδώ», τον διέκοψε η Ντανιέλα. «Δε γνωρίζουμε καν πώς βρέθηκε στη συγκεκριμένη περιοχή, κανένας από τους κατοίκους δεν την αναγνώρισε, σύμφωνα με την αναφορά της αστυνομίας. Οπότε, από στιγμή σε στιγμή θα καταφτάσει».

Έγνεψε καταφατικά ο Κίλερ, ανανεώνοντας για άλλη μια φορά τη σελίδα στην οθόνη του. Μάταια. Παρ' όλα αυτά, εδώ και ώρα ένιωθε αυτό το τόσο γνώριμο συναίσθημα πως κάτι ξεκινούσε. Με λάθος τρόπο.

Η καλή μέρα από το πρωί φαίνεται, σκέφτηκε χαμογελώντας ειρωνικά, έξω όμως εξακολουθούσε να επικρατεί πηχτό σκοτάδι.

ΜΗΝ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΕΙΣ...

αν αντέχεις
να ζήσεις
χωρίς
να γνωρίζεις.

ΔΙΑΒΑΣΕ ΤΟ...

αν αντέχεις
να ζήσεις
γνωρίζοντας.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
p s i c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 31879